

dende Part Sagsomkostningerne, den Part, som de erklære har Ret.

Mine Ændringsforslag under Nr. 7, 8 og 9 angaa de korte Frister, som ere satte for Domsafsigelsen, og som kun i meget begrænset Omfang kunne forlænges. Der kan være Tilfælde, hvor det er umuligt for en samvittighedsfuld Voldgiftsdomstol at blive færdig med sin Kendelse indenfor en fastsat Tid, fordi Resultatet af deres Overvejelser eller Resultatet af Prøven over Dyret ikke kan foreligge inden den Tid. Men hvis de ikke ere færdige inden de Frister, som Loven sætter, skulle Voldgiftsmændene straffes med Tab af Salær, Dagpenge og Befordringsgodtgørelse. Jeg synes, at dette er ganske upassende, hvis Voldgiftsmændene have Villie til at gøre deres bedste og til at fremskaffe et retfærdigt og rigtigt Resultat. Vi lægge her mere Vægt paa Tiden end paa Resultatets Rigtighed, men mig synes det, at et rigtigt Resultat heller ikke er at kimse ad. Dernæst gaar jeg til Indførelse af Appel til den ordinære Overret som eneste Appellinstans, hvilket vil være en Borgen for, at de omtvistede Sager, som blive appellerede, komme under juridisk sagkyndig Prøvelse, og for at imødegaa den Anke, som fremsættes over Behandlingen ved de ordinære Domstole, at det tager for lang Tid, afskærer jeg Appellen til Højesteret, skønt det ellers er min Mening, at alle danske Borgere skulle kunne appellere deres Sager til Landets Højesteret, som skal være Højesteret i alle Sager og for alle Mænd og Kvinder i Danmark. Det vil jeg give Afkald paa, naar til Gengæld Sagerne maa komme ind for den ordinære Overret. Naar man dernæst tager Hensyn til, at disse Sager ikke kunne appelleres, medmindre Overøvrigheden, Amtmændene paa Landet, Overpræsidenten i København, har gaaet Sagen igennem og fundet, at der er Anledning til at appellere den, kan man vist trygt gaa ud fra, at der ikke er Grund til at tro, at en Sag, som ikke trænger til det, kommer for Overretten. Der er fra anden Side fremsat Forslag om at begrænse Appellen eller sætte lovbestemt Adgang til Appel i nogle bestemte Forhold, særlig hvor Sagen drejer sig om en vis større Genstand. Det maa jeg bestemt fråraade; en lille Sag kan for en lille Mand eller en lille Kvinde være af samme Værdi, som en dobbelt saa stor Sag er for en Mand eller Kvinde; der raader over større Midler, det er ikke i Sagens Omfang, dens Pengeværdi, Retsafgørelsens Vigtighed ligger for det vedkommende Individ. Æn-

dringsforslagene Nr. 15—18 dreje sig om de redaktionelle Ændringer, der ere nødvendige, hvis vi gaa fra Amtsappeldomstole over til den ordinære Overret, og Bemærkninger dertil ere ikke nødvendige.

Jeg omtalte for, at man vilde straffe Dommerne med Tab af Salær, Dagpenge og Befordringsgodtgørelse, hvis de ikke bleve færdige med deres Domsafsigelser indenfor de givne Frister, men jeg vil vælge en anden Fremgangsmaade, idet jeg vil føre dem hen under Straffelovens § 143, der siger: „Forsømmelse eller Skødesløshed i Embedsførelse, hvorfor Straf ej særskilt i Lovgivningen er fastsat, straffes ligeledes, naar nogen oftere deri gør sig skyldig, eller naar grov Forsømmelse eller Skødesløshed er udvist, med Bøder, simpelt Fængsel eller under skærpene Omstændigheder med Embedsfortabelse“. Derved komme Voldgiftsdommerne under de samme Bestemmelser som andre Dommere og Embedsmænd: Vise de grove Forsømmelse f. Eks. ved at trække en Sag i Langdrag, faa de deres Straf efter den almindelige borgerlige Straffelov, og man undgaar derved, at Folk, som ikke have gjort sig fortjente til Straf eller Dadel, men kun have vist den største Samvittighedsfuldhed, blive straffede med Tab af Salær, Dagpenge og Befordringsgodtgørelse, fordi de ikke kunne blive færdige indenfor de givne Frister. Jeg skal foreløbig ikke fremsætte flere Bemærkninger, ihukommende Vismandens Ord i saa Henseende — hvilke Ordene ere, maa de ærede Medlemmer selv tænke sig.

H. Rasmussen: Som den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, er der et Ændringsforslag, stillet af Udvalgets Fler-tal, som Socialdemokraterne i Udvalget ikke have kunnet slutte sig til. Vi have motiveret vor Stilling til dette Ændringsforslag i en lille Mindretalsbetænkning, og det er ikke nødvendigt for mig at føje mange Ord til det, der er udtrykt deri. I Lovforslagets § 7 gives der Adgang til under visse Omstændigheder at faa Voldgiftsrettens Kendelser indankede for en højere Domstol. Det bestemmes, at Overøvrigheden skal skønne over, hvorvidt Sagen skal kunne indankes for denne højere Domstol, men ved Ændringsforslag Nr. 10 skabes der en Særstilling for Sager, hvis Genstand andrager et Beløb paa mindst 800 Kr. Det forekommer os, at det er urigtigt at skabe en saadan Særstilling for enkelte af de Sager, som falde ind under denne Lov, selv om Genstanden andrager et Beløb som det nævnte, og at det ærede